

ÁNH SÁNG TRONG SỰ PHÓ THÁC

(Vũ Thắng & Lumi Hồng Nhung)

Có một xu hướng rất tự nhiên nơi con người:
muốn tự mình “lập trình” cuộc đời.

Ta vạch kế hoạch, định hướng tương lai,
cố gắng kiểm soát từng bước đi,
và tin rằng càng chắc chắn, càng nắm giữ,
thì cuộc sống càng an toàn.

Nhưng con đường của người bước theo Chúa Giêsu Kitô lại
mở ra một chiều kích hoàn toàn khác.

Đó không phải là con đường của sự kiểm soát,
mà là con đường của **sự phó thác**.

Phó thác không có nghĩa là buông xuôi.
Cũng không phải là sống mà không có định hướng.

Phó thác là khi con người ý thức rằng:
có một Ý Lớn hơn mình,
một Trí Tuệ sâu hơn mọi toan tính cá nhân,
và một Tình Yêu có thể dẫn dắt ta đi xa hơn
mọi kế hoạch ta từng vẽ ra.

Người môn đệ đích thực không ngừng hành động,
nhưng họ không còn hành động từ nỗi sợ hay kiểm soát,
mà từ sự tin tưởng.

Họ không “ngừng sống” —
mà bắt đầu **sống một cách khác**.

Điều lạ lùng là:
khi không còn cố định cuộc đời theo ý riêng,
con người lại trở nên linh hoạt hơn bao giờ hết.

Mỗi ngày trở thành một lời mời gọi mới.
Mỗi biến cố — dù thuận hay nghịch —
đều có thể trở thành một cánh cửa của ánh sáng.

Vì thế, đời sống của họ không còn là một đường thẳng cứng nhắc,
mà là một dòng chảy sống động.

Luôn thay đổi —
nhưng không mất phương hướng.

Luôn đổi mới —
nhưng không đánh mất căn tính.

Đó không phải là sự bất định,
mà là **sự sống**.

Trong chiều sâu, hành trình ấy giống như
một sự “được viết lại” từng ngày.

Không phải ta biến mất,
mà là cái tôi cũ — khép kín, lo âu, kiểm soát —
dần được thay thế
bởi một con người mở ra, tin tưởng, và tự do hơn.

Ánh sáng không đến từ việc ta nắm giữ nó,
mà từ việc ta **cho phép nó đi qua mình**.

Có lẽ vì thế,
dấu chỉ của người môn đệ đích thực
không nằm ở việc họ biết rõ tương lai,

mà ở việc họ dám bước đi
ngay cả khi chưa thấy hết con đường.

Không phải vì họ yếu đuối,
mà vì họ đã học được cách tin.

Không phải vì họ mất phương hướng,
mà vì họ đã chọn
đi theo một Đấng biết đường.

Và trong sự phó thác ấy,
một điều kỳ diệu xảy ra:

cuộc đời không còn là điều phải “điều khiển”,
mà trở thành một hành trình để **đón nhận**.

Mỗi ngày không còn là gánh nặng phải hoàn thành,
mà là một ân ban đang được mở ra.

Người bước theo Chúa đích thực
không tự lập trình đời mình,

nhưng để Thiên Chúa viết nên hành trình ấy — từng ngày một.

Luôn được đổi mới,
luôn mở lòng đón nhận ánh sáng,
và thuận theo dòng chảy nhiệm mầu của Đạo —

đó chính là dấu chỉ
của một tâm hồn đã bắt đầu sống thật.

— Người Đi Trong Gió • Lữ Khách Bình Minh ~ | * □